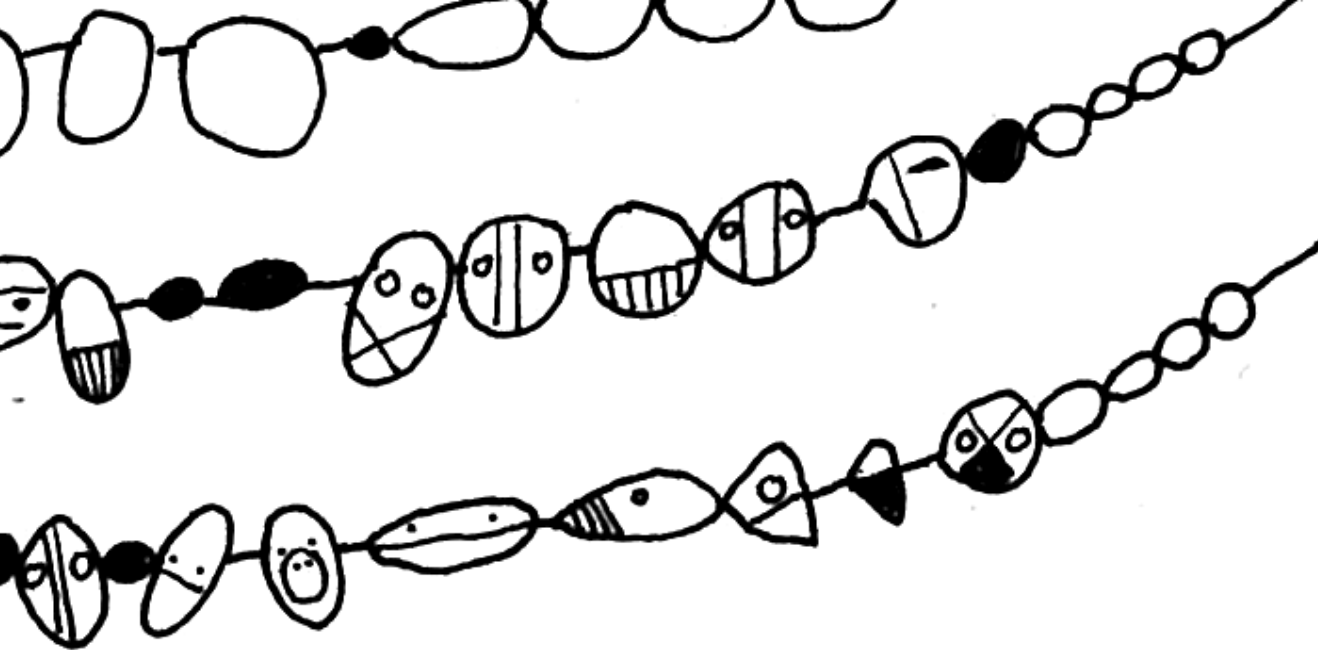

Pauljucsák Péter

Csapda

Szabadon kell, hogy engedjelek,
hagynom, hogy szenvedj, meghalj,
magaddal vidd arcaid.
Már így sem vagy, csak voltál valamikor.
Mire eljön érted, kigyógyulsz az időből,
örökké gyűlölni fogsz, haláloed után
visszatérsz majd, hogy tovább gyűlölhess.
Addigra az arcokat durván gyalult,
kezeletlen fagolyókra cserélik,
melyeket egy túlevelű erdő nevelt.
Megbocsáthatnék az irtásért.
Mihez kezdted, kire hallgattál volna,
füledben az állatok hideg énekével?
Fekszel. Bevárod a vadat.

Kötéltánc

A lógó test
résekbe illeszkedik.
Nem kéred,
de bepréseli magát.
Ki akarod szedni
a szádból.
A falakban motyogó
csövekből.
Át akarod szűrni
füledben.
De ő csak halad
szisztematikusan.
Tökéletes gép.
Őrületig foltozza
a résekben
a lógó test réseit.

Ragyogás

A nap évmilliók pikkelyeit vedli.
Forró szaru, benned zuhan tovább.
Nincs koppanás, nincs érkezés.

Ringatni kezd egy kéz, aztán lökdösni.
Horizontra simítja a bomlás patináját.
Hirtelen válsz azzá, aki a peremen áll.

Rezonancia

Vibrálsz, ahogy ülepszik benned
a távozottak körvonala.

Hulló levél, pergő hungarocellhó.
Néznek rád a rejtett hanyatlásban.

Mindegy is, hogy kívül vagy belül,
mikor mennyet érnek, földet érnek.

Snitt

Egy szakállas férfi becsapja
a kifaroló kamion ajtaját.
A jelenetből már korábban kivágtak
egy nőt, akinek nincs feje.
A sebektől elhúzódnak az ágak.
A rohanás nyugtatja lépteit.
Cigarettát kotor, utoléri a mentolos
hajnal, hogy szájába marjon.
Ki akarja facsarni a gázpedál szívét.

A szélvédő tükrében egy kubista arc
üregei füstölnek fölényesen.
Dögöljenek meg, törli izzadt homlokát.
Otthon csak forgolódik a gyűrött délutánban.
Meg akar mosdani, miután megmosdott.
Cigaretta kotor, de elnyeli a táguló
doboz, ami végül már embernagyságú.
Ennyi. Ettől több nem is lehetne.

